

нея Матерь Божия съ младенецъ въ скути, пристъпватъ бавно по направление на нѣкаква свѣтлина, която се лъчи отъ младенеца и сочи пътъ въ пустинята. . . .

Видѣнието бѣ силно и азъ се вирахъ въ него, тѣй както тогава, кога го набѣлѣзваше баба Краса въ своята приказка.

Не усѣтихъ кога се е минало врѣмето и кога прилетѣ първия звѣнъ на камбаната, азъ се сѣпнахъ. Вдигнахъ глава, видѣнието изчезна и се вслушахъ въ пѣсенъта на коледната камбана.

Тя звѣнѣше сжщо тѣй както нѣкога, прѣзъ невръстни години, ала не избликъ на радостъ извикваше въ гърди; азъ почувствахъ умиление; поиска ми се да ида да се моля.

И когато заедно съ баща си влѣзохъ въ малката селска църква — ослѣпително сияние на хиляди пламнали воценици взе погледа ми. Праздничното благоухание на Божия храмъ облѣгна смирената ми душа — и тихо религиозно чувство осѣни духъ и разумъ.

Свещеникътъ пѣеше на Царскитѣ двери:

Елицы во Христа крестити ся,

Во Христа облѣкосте ся.

Азъ се спрѣхъ: слушахъ съ благовенъ трепетъ пѣсенъта и оборихъ глава въ смирение.

И стори ми се, че възгласътъ на свещеника бѣше нѣкакво откровение; азъ се възраждахъ и сѣкашъ цѣлото ми сжщество ставаше безплтно, чисто, одухотворено; азъ почувствахъ, че съмъ готовъ пакъ да трѣгна по гурбетъ, ала не за печалби: душата ми искаше да се слѣе съ вѣчното, съ нетлѣнното.